

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jiřího Vilda a soudců JUDr. Lenky Novotné a JUDr. Jiřího Krahuly ve věci

žalobce: **A. S. S.**, narozený dne „X“
státní občan Somálské federativní republiky
bytem „X“
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2021, č. j. MV-114248-4/SO-2021

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce dne 26. 9. 2021 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2021, č. j. MV-114248-4/SO-2021, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 4. 2021, č. j. OAM-13550-13/TP-2020, kterým bylo

výrokem I. podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu podané podle § 66 odst. 1 písm. b) a § 68 zákona o pobytu cizinců, a výrokem II. byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínek podle § 67 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobce v žalobě brojí proti rozhodnutí ve věci zastavení řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu a proti rozhodnutí o zamítnutí této žádosti. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, nepřezkoumatelné, nepřiměřené a přepjatě formalistické. Žalobce nesouhlasí se zastavením řízení o žádosti účastníka o udělení povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. b) a § 68 zákona č. 326/1999 Sb., z důvodu, že nebyl k podání takové žádosti na území oprávněn. Správní orgán nesprávně posoudil pobytovou situaci účastníka, který dne 5. 10. 2020, tedy stejného dne, kdy podal žádost o udělení trvalého pobytu, podal také žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění na území dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. Žádosti o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění bylo správním orgánem vyhověno, a je zjevné, že žádost byla podána oprávněně a v souladu se zákonem. Jestliže správní orgán odkazuje na to, že žalobce nebyl oprávněn k podání žádosti o udělení trvalého pobytu, a tedy nemohla být ani aktivována fikce strpění dle § 60 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., je to nelogické a zmatečné. Dle § 69 odst. 2 písm. b) z. č. 326/1999 Sb., je přitom oprávněn podat na území žádost o udělení trvalého pobytu dle § 66 odst. 1 písm. b) téhož zákona také cizinec, který pobývá na území na základě uděleného víza k pobytu nad 90 dnů. Nelogický je závěr, že cizinec po ukončení azylu nemůže podat žádost dle § 68 téhož zákona po pěti letech nepřetržitého pobytu na území. Takové důsledky zákonné úpravy by postrádaly smysl. Postup správního orgánu prvního stupně je tak přepjatě formalistický a zjevně nepřiměřeně zasahuje do soukromého života účastníka, jenž dlouhou dobu pobývá na území ČR. Jestliže správní orgány téměř vůbec neposuzovaly, a to ani na základě konkrétních námitek, zásadní otázku dopadu § 60 odst. 7 z. č. 326/1999 Sb., jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nelze souhlasit ani se závěrem žalovaného, že žádost žalobce

o udělení trvalého pobytu dle § 66 odst. 1 písm. b) a § 68 zákona č. 326/1999 Sb. není možné akceptovat, když byla podána dříve, než bylo vízum žalobci uděleno. Takový závěr pomíjí skutečnost, že podání žádosti o udělení trvalého pobytu spolu s žádostí o udělení strpění pobytu generuje již podáním žádosti fikci oprávněnosti k pobytu až do doby rozhodnutí

o žádosti o udělení strpění pobytu. Žalobce vyjádřil v žalobě rovněž nesouhlas se závěrem správního orgánu, že nebyly splněny podmínky ustanovení § 67 zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán prvního stupně sám konstatoval, že žalobce splňuje podmínku ust. § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a současně sám odkázal přímo na důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 téhož zákona. Situaci žalobce však za nijak mimořádnou nepovažoval. To ale neodpovídá okolnostem případu, tvrzeným ani známým skutečnostem. Žalobce pobývá na území ČR nepřerušovaně od roku 2007, přičemž tak přesvědčivě splňuje podmínku nepřetržitosti pobytu. Neumí psát a číst, a to je také důvodem, proč nepožádal za dobu azylového řízení o udělení povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců. Dobře hovoří česky, avšak nedokáže absolvovat zkoušku

z českého jazyka stanovenou zákonem. Žalobce také vždy dbal zákonů ČR a nejsou dány důvody pro zamítnutí žádosti na straně veřejného zájmu. Plně se integroval do společnosti a ČR je pro něj jediný domov, kde se cítí bezpečně a dobře. Mimořádná situace žalobce je dána již délkou jeho soustavného pobytu na území ČR, která sama o sobě zakládá předpoklad silných vazeb na území a předpoklad mimořádného zásahu do jeho soukromého života, pokud nebude jeho žádosti vyhověno. Jeho soukromý život na území ČR by byl de facto ukončen bez možnosti restituce. Dle úmyslu zákonodárce a také Nejvyššího správního soudu je smyslem institutu žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 67 především zohlednění délky pobytu cizince na území ČR a stanovení výhodnějšího režimu pro získání povolení k trvalému pobytu v případech, ve kterých je dlouholetý pobyt cizince na území způsoben taktéž trvajícím řízením o udělení mezinárodní ochrany. Pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí namítá, že žalobce zejména nedoložil, že na území podniká, sám žalovaný konstatoval, že žalobce má vydané živnostenské oprávnění a doložil rovněž příjmy ze závislé činnosti. Je však jasné, že žalobce má zásadním způsobem omezené právo na území ČR pracovat a tuto činnost aktuálně doložit. Právo pracovat žalobce pozbyl s neprodloužením doplňkové ochrany, udělením trvalého pobytu by je opětovně nabyl. Jestliže smysl a účel ustanovení § 67 cílí na ochranu žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, kdy primárně zohledňuje délku jejich pobytu na území, je nepochybně situace žalobce pobývajícího na území po dobu 14 let mimořádná. Hrozbu dopadů do soukromého života žalobce zvyšuje rovněž skutečnost, že je občanem Somálska, kde je bezpečnostní situace velmi špatná a on zde již nemá žádný majetek ani příbuzné. Fakticky se tak nemůže a nemá kam vrátit. Závěr žalovaného, že žalobce uvádí záměrně nepravdu, když je občanem Somálska, přestože v řízení o doplňkové ochraně bylo zjištěno, že je občanem Jemenu, nemá oporu v dokazování. Žalobce doložil důkazy, že je skutečně občanem Somálska, potvrzení vydané velvyslanectvím nebylo nijak vyvráceno. Ani Jemen by však případně nebyl pro žalobce bezpečnou destinací. Podstatné je, že žalobce je již ze samotné délky svého pobytu na území dostatečně integrován, aby mohl úspěšně žádat o udělení trvalého pobytu, jak to zamýšlel zákonodárce, avšak z formálních důvodů hrozí, že jeho žádosti nebude vyhověno a on tak bude nucen vycestovat, což by pro něj představovalo dramatický a nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Žalobce dále upozornil na ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a v této souvislosti i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

4. 1.2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30 k interpretaci tohoto ustanovení. Povinnost posoudit dopad do rodinného a soukromého života cizince stíhá orgány státu dle judikatury Nejvyššího správního soudu i v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30) a plyne přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dojdou-li správní orgány k závěru, že jsou zde individuální okolnosti, kvůli nimž by zamítnutí žádosti zasáhlo nepřiměřeně do práv žadatele na soukromý a rodinný život, je nutné dát přednost ochraně těchto základních práv a pobyt povolit. Z toho jednoznačně plyne, že o nepřiměřeném zásahu do rodinného a soukromého života lze uvažovat i v případě cizince, u něhož správní orgán dospěl důvodně k závěru, že nejsou splněny zákonné podmínky pro vyhovění žádosti. Situace účastníka přitom jasně deklaruje mimořádnost jeho situace – trvalý pobyt či nic. Žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňového orgánu, zrušeno a vráceno žalovanému k novému projednání.

3. Žalovaný předložil správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že žalobce v žalobě jen zopakoval námitky uvedené již v odvolání. Žalovaný proto v souvislosti s námitkou žalobce, že byl oprávněn podat žádost na území a že se žalovaný nezabýval otázkou dopadu § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, odkázal na podstatný obsah a odůvodnění svého rozhodnutí, podle něhož se žalovaný ztotožnil se závěrem Ministerstva vnitra, že žalobce nebyl oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. b) a § 68 zákona o pobytu cizinců na území. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že byly splněny podmínky dle § 67 zákona o pobytu cizinců. Odkázal na své rozhodnutí, ve kterém podrobně popsal soukromé a rodinné poměry žalobce, který od počátku uváděl smyšlené informace. Nebýt jich, doplňková ochrana by mu v minulosti udělena nebyla. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 167/2020-30 ve věci žalobce. Žalovaný považuje tvrzení žalobce, že výrazně neporušil zákony České republiky za značně zavádějící. Žalobce vědomě uváděl nepravdivé informace, které vedly k udělení mezinárodní doplňkové ochrany. Žalovaný nemá za to, že samotná délka pobytu na území je dostačující pro naplnění podmínky § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Nepopírá, že by si žalobce za dobu pobytu nevytvořil jisté vazby na území, během řízení o udělení mezinárodní ochrany však bylo zjištěno, že žalobcova rodina se nachází na území Egypta. Žalovaný se neztotožnil s námitkou žalobce, že postup Ministerstva vnitra byl přepjatě formalistický. Postup byl v souladu se zákonem, rozhodnutí bylo přezkoumatelné a správné, pokud žalobci povolení k trvalému pobytu nebylo uděleno. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovýmto postupem soudu souhlasili.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první uvedeného zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Soud vyšel z tvrzení a námitek obsažených v žalobě a po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Předmětem sporu mezi účastníky řízení v projednávané věci, v souvislosti s žádostí žalobce o povolení k trvalému pobytu, je především otázka, zda správní orgány správně aplikovaly ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců v situaci, kdy žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu a stejného dne i žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění dle

§ 33 odst. 1 písm. c) téhož zákona, přičemž toto mu bylo uděleno, to vše ve vazbě na § 69 odst. 2 písm. b) a § 68 zákona o pobytu cizinců. Dále je mezi účastníky sporné, zda správní orgány správně posoudily splnění podmínek § 67 odst. 1, 4 téhož zákona, tedy včetně posouzení skutečností uváděných žalobcem jako důvody hodné zvláštního zřetele. S tím souvisí i otázka správnosti posouzení ve smyslu § 174a téhož zákona, tedy dopadů rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života žalobce.

8. Ze správního spisu ve vztahu k posouzení uvedených otázek vyplývají zejména následující skutečnosti. Žalobce podal dne 5. 10. 2020 žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 66 odst. 1 písm. b), § 67, § 68 zákona o pobytu cizinců. Pokud o žádosti v prvním stupni vydalo výše uvedené rozhodnutí Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, dne 19. 4. 2021, č. j. OAM-13550-13/TP-2020, pak žalovaný se jako odvolací správní orgán ztotožnil se závěrem Ministerstva vnitra, podle kterého nebyl odvolatel oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. b) a § 68 zákona o pobytu cizinců na území. Poukázal též na ustanovení § 69 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. a) nebo b) zákona o pobytu cizinců lze podat též ministerstvu, pokud cizinec, jemuž má být povolení k trvalému pobytu vydáno, pobývá na území na základě uděleného víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu. Sám žadatel však ve svých podáních uvedl, že žádost o udělení víza za účelem strpění pobytu podal teprve spolu s žádostí o vydání povolení k trvalému pobytu. Zákon o pobytu cizinců přitom vyžaduje udělené vízum. Žadatel nesplnil též podmínky dle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Tomu odpovídá postup v souladu s ustanovením § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle něhož se usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn. Pokud se žadatel dovolával splnění podmínky dle § 67 zákona o pobytu cizinců, žalovaný poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 3 Azs 288/2016-18 k výkladu důvodů hodných zvláštního zřetele jako neurčitěho právního pojmu. Správní orgány v posuzované věci upozornily na to, že musí jít o důvody výjimečné a naléhavé, přičemž vyložily, proč se žadatelem předešlé důvody nevymykají standardním důvodům, pro které je o pobytový režim žádáno. Iniciativa ohledně tvrzení, jaké okolnosti tyto důvody zakládají, přitom musí vzejít od žadatele o povolení k trvalému pobytu. Žalovaný se ztotožnil se závěry Ministerstva vnitra v situaci, kdy žadatel nemá na území rodinu, neuvedl, z jakých důvodů nemůže se svou rodinou pobývat mimo území. Jestliže žadatel uvedl, že na území podniká, tuto skutečnost ničím nedoložil. Dle živnostenského rejstříku má dvě oprávnění k podnikání (hostinská činnost, velkoobchod a maloobchod), své podnikání však blíže neupřesnil ani nedoložil, že se podnikání skutečně věnuje. Z výpisu z bankovních účtů vyplynuly pouze jeho příjmy ze závislé činnosti v roce 2020. Závislou činnost v současné době není oprávněn vykonávat. Pouze obecně popsal své soukromé vazby na území. Není přitom ničím výjimečným, že si za dobu svého pobytu na území vytvořil určité vazby a že si zde zajistil obživu. Jestliže žadatel argumentoval také délkou svého pobytu na území, pak i v jiných případech, kdy nebyly prokázány žádné konkrétní soukromé vazby, žadatel nedisponoval rodinnými vazbami na území a žil na území dlouhou dobu, bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání ve věci neudělení

trvalého pobytu dle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žadatel má možnost požádat si o nižší pobytové oprávnění ze země svého státního občanství. K námitkám žadatele o ohrožení života a zdraví, pokud by se vrátil na území domovského státu, pak žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2020, č. j. 1 Azs 167/2020-30, který ve věci téhož žadatele v řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že žadatel v tomto řízení záměrně uváděl nepravdivé údaje, přičemž se jednalo právě o takové informace, které byly pro udělení doplňkové ochrany rozhodné. Udělení doplňkové ochrany odůvodnil hrozbou vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu v důsledku nepříznivé bezpečnostní situace v Somálsku, ukázalo se však, že nejenže v Somálsku v inkriminované době nežil, ale dokonce je občanem jiného státu – Jemenské republiky. V žadatelově případě přitom nedošlo k žádné změně okolností, od počátku uváděl smyšlené informace, přičemž nebýt těchto informací, ani v minulosti by mu doplňková ochrana nebyla udělena. Žadatel i nadále, navzdory uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu, setrvává na svých tvrzeních ohledně Somálské federativní republiky, když neuvádí, že je občanem Jemenu. Jeho rodina se přitom v současné době nachází na území Egypta. Může tedy vycestovat za svou rodinou, popřípadě na území Jemenu, kde může požádat o nižší pobytové oprávnění. Žalovaný se tak neztotožnil s námitkou žadatele, že se nemůže a nemá kam na území Somálska vrátit, když je zřejmé, že disponuje (také) občanstvím Jemenu.

9. Podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění, povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.
10. Podle § 67 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění, povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.
11. Podle § 68 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění, povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci, který ke dni podání žádosti pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let.
12. Podle § 60 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění, pokud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění

k pobytu cizince na území, cizinec podal žádost v době platnosti oprávnění k pobytu a byl podle § 69 oprávněn podat na území žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti; v této době není cizinec oprávněn podat na území žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo další žádost o vydání povolení k trvalému pobytu.

13. V daném případě, pokud správní orgány monitorovaly dosavadní pobyt žalobce na území a jeho azylový příběh, vycházely především z rozsudku Nejvyššího správního soudu ČR ze dne

7. 9. 2020, sp. zn. 1 Azs 167/2020, jenž rozhodoval ve věci žalobce. Žalobci byla již v roce 2009 udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, na dobu 36 měsíců. Následně byla doplňková ochrana žalobci ještě třikrát prodloužena. Pokud však žalobce dne 17. 9. 2018 znovu požádal o prodloužení doplňkové ochrany, nebylo mu vyhověno a také kasační stížnost v této věci byla uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu zamítnuta. Důvodem bylo především to, že žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany záměrně uváděl nepravdivé informace o svém státním občanství, o místě svého pobytu, o pobytu své rodiny. Podstatné pak je, že žalobce v době podání žádosti o trvalý pobyt, tj. dne 5. 10. 2020, nepobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu, ani na základě dokladu vydaného podle zvláštního právního předpisu. Žádost o povolení k trvalému pobytu podal právě až poté, co s ním bylo ukončeno řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žádost o trvalý pobyt podal ve smyslu § 68 zákona o pobytu cizinců v situaci, kdy jako běžný cizinec z tzv. třetích zemí pobýval na území pouze na základě vystaveného výjezdního příkazu. Samotná tato skutečnost jej tedy ve smyslu § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců neopravňovala podat žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců.

14. V této souvislosti soud neshledal pochybení správních orgánů při aplikaci ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Pokud žalobce podal téhož dne jako žádost o trvalý pobyt také žádost

o udělení víza k pobytu, nesplnil podmínku, že byl podle § 69 odst. 2 písm. b) a § 68 téhož zákona oprávněn podat na území žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Jeho další pobyt na území tak nebylo možné považovat za pobyt na toto vízum do rozhodnutí o žádosti o vízum.

15. Správní orgány nepochybily ani pokud neshledaly důvody pro povolení k trvalému pobytu dle

§ 67 odst. 1, 4 zákona o pobytu cizinců. Jiné důvody hodné zvláštního zřetele nelze spatřovat v tom, že žalobce se má zdržovat na území poměrně dlouhou dobu 14 let. Jestliže mu byla v minulosti poskytnuta doplňková ochrana, stalo se tak především proto, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany záměrně uváděl nepravdivé informace ohledně místa svého pobytu a své rodiny. Jeho dlouhodobý pobyt na území tak nebyl založen zcela poctivým jednáním žalobce. To zpochybňuje i jeho tvrzení, že vždy dbal zákonů České republiky. Mezi důvody hodné zvláštního zřetele nelze vnímat to, že žalobce neumí číst a psát, avšak hovoří česky. Také lze připustit, že se do značné míry integroval do společnosti na území, neuvedl však žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit míru této integrace a tvrzení, že Česká republika je jeho jediným domovem, o čemž lze mít rovněž pochybnosti, má-li mít žalobce státní občanství dvou států a poměrně širokou rodinu

(včetně) dětí v zahraničí. Žalobce nijak neupřesnil, čím se živí, v jakém oboru, s jakými výsledky a příjmy podniká.

16. Namítal-li žalobce také to, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců měly správní orgány také v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu posoudit dopad do rodinného a soukromého života cizince, pak je zřejmé, že tak v rámci údajů, které měly k dispozici, činily. Jak bylo uvedeno výše, žalobce neposkytl příliš informací o svém rodinném životě, případně o životě na území. Samotná skutečnost, že jeho rodina se dlouhodobě zdržuje mimo území České republiky, vylučuje, aby neudělení povolení k trvalému pobytu žalobci narušilo jeho rodinný a soukromý život na území České republiky.
17. Soud žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. V souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. prosince 2022

Mgr. Jiří Vild v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

